

Hegyi Zoltán Imre

roncsfilm

(1993 nyara, Csillaghegy – egy nap egy éjjel)

a mozdulatban nem volt semmi nemes
de benne lüktetett a megtettem
hanyatt az este árnyasodó erdejében
az utolsó ösvényen hevert
a lüktetés fekvő táncolt bolerója.
aztán hozzányúlt táncpartneréhez az éjszaka:
félreérthetetlenül távolságtartó
hosszú lassú türelmes mozdulatokkal –
nem először nevelt valakit
vigíliára

egy hosszú lassú türelmes
mozdulatlanságra körbeálltak
fektedben a környékbeli kutyák
tőled várva hogy elkezd
de nem lett volna semmi nemes a mozdulatban

csukott szemhéjdon
keresztül néztél
velük farkasszemet

ők pislogtak először
elrohantak kergethetőbb
véres játékokat keresni

éjfél után a lopakodó hold
fonnyadó életed filmjét vetítette a
fejed feletti ágakon létbe kötözött imbolygásra
árnyjátékot táncoltak neked
az egymás sorsát kulcsolódó levelek.
hosszú lassú türelmes film volt
tényleg nem erre a dramaturgiára számítottál
az éjszaka úgy táncolt neked hogy
nem táncolt veled

eltelt
 és felkelt és te is
 a sebedre gomboltad az inget
 és elindultál a csillaghegyi strand előtti
 telefonfülke felé
 befogadóbb haldoklást keresni
 mennyire jól van kitalálva az ember!
 a mentők önkezü kihívásáig
 a telefonbeszélgetés végéig ringatta
 ölében eszméleted
 az adrenalin.

amit magamban...

(1991 tele, Engels téri Volán-pályaudvar, padhajlék)

...elhelyeztem, szégyenbe öltözött emléktetét
 leültettem egy várótermi padra, miközben
 a busz már járatta a motort, indulni készült,
 és már minden ülőhely foglalt volt és mindegyiken
 én ültem, különböző életkorban; megalázó
 látni, milyen összeesett, szétfolyó, öreg
 emberré tett a lényeg folyamatos kerülgetése,
 és hogy mennyire nem ismerte fel a fiatal
 önmagam, egyik sem ismerte fel a mellette
 ülő önmagát, csak én, csak én láttam, hogy még a
 vezetőülésben is én ülök, pedig nem is
 tudok vezetni; szóval hogy valójában ez
 a busz a katasztrófába tart és nem haza,
 bármit is jelentsen most már az, hogy haza,
 és valójában egyedül ez a tényleg hajléktalan
 kinézetű nyomorult ússza meg, egyedül, aki
 nekem jött hátulról, félig kinyitotta a
 hátizsákom zsebét, hogy kivegye a tárcám,
 és akit én fordulásból kentem az oszlopnak,
 és csak azért nem ütöttem meg, mert már
 éppen eléggé megütődött, szóval lehelyeztem,
 szégyenbe öltözött nyomorult, simán hagyta
 leültetni magát, a végén adtam neki valamennyi
 aprót is; mielőtt észrevettem, hogy teljesen
 kiürült a váróterem, a busz sehoh, az orrom
 picit vérzik, az oszlop felhorzsolta a kezem,
 és az a háromszázhuszonnégy forint, amit ettől az
 erőszakos fasztól kaptam, akinek véletlenül
 nekimentem, lófaszra se lesz elég...